

Despre vocația sacră a soției

Mi-e imposibil să debutez pur și simplu. Înainte de a spune câteva lucruri despre cartea *Influența sacră* a lui Gary Thomas, voi identifica o stare de fapt. E vorba de o uzanță retrogradă perpetuată îngrijorător în spațiul evanghelic românesc. La căsătorii (sau la studii pentru familii) mai toți predicatorii dădăcesc miresele (sau soțiile). Ele trebuie să fie supuse, să își accepte cu stoicism jugul căsniciei, să își stimeze soțul în fiecare zi și multe altele. Este inversul situației din Occident, unde soțul este mai întotdeauna pus la zid (să aibă grijă de soție, să fie amabil, să-și învingă pornirile etc.).

Lucrarea pe care vreau să o prezint este totuși una echilibrată. După ce ne-a uimit cu celebra *Căsătorie sfântă*, Thomas continuă să particularizeze lucrurile. Din postura de bărbat și soț – postură incomodă oarecum – el încearcă să vorbească soțiilor. Fără a le umili în vreun fel, autorul încearcă să așeze lucrurile în matca lor biblică. Interogația este următoarea: **Ce are nevoie un bărbat de la soția lui pentru a fi soțul pe care ea și-l dorește?** O reciprocitate anunțată încă din subtitlu, o provocare de ambele părți în ultimă instanță. După cum citam cândva, Thomas nu se trage înapoi când e vorba să-și mărturisească eșecurile, dar nici când își afirmă iubirea. Această vulnerabilitate, deși primejdioasă ai zice, face din întreaga carte o invitație la discernământ și dăruire.

Primul accent este pus pe relația cu Dumnezeu. Potrivit statisticilor, soții mor înaintea soțiilor lor (implicit sunt mai multe văduve decât văduvi). Ar fi o nesăbuiță din partea soției să aibă o prețuire mai mare pentru soțul ei (oricât l-ar respecta) decât pentru Dumnezeu. Tentația idolatră este o mare ispită în cadrul multor căsnicii, dar și prilej de frustrări și

necazuri. Dacă înainte de căsătorie și, eventual, în văduvie, Dumnezeu a fost pus pe primul loc, același lucru trebuie să se întâmple și de-a lungul ei. Soțiile nu sunt chemate la depersonalizare, la o reverență atât de înaltă față de soț încât să lase în umbră reverența față de Dumnezeu. Păstrarea unei relații optime cu Domnul aduce binecuvântare și în plan conjugal.

Al doilea accent se pune pe trăsăturile de caracter. Aflată adesea ba într-o extremă, ba în alta, imaginea femeii a fost adesea contorsionată. Cândva, patriarhatul făcea legea, acum mișcarea feministă pretinde ce nu face. Care este șansa femeii căsătorite, ținând cont de provocările directe ale vieții?! Cum ne spune și Scriptura, ea este chemată la o cizelare a omului interior, omul ascuns al inimii. Dăltuirea unui caracter hristic

este dezideratul oricărei femei credincioase care se așteaptă să-și influențeze pozitiv soțul. În cele mai dificile momente, o soție pură în intenții și în acțiuni are mai mari șanse decât una care doar vânează greșelile soțului.

Al treilea accent cade pe evaluarea diferențelor. Soțul este diferit structural de soția lui. Cu cât soția realizează acest lucru cât mai repede și cât mai amplu, cu atât mai bine. Niciodată un soț nu poate fi influențat decât după ce-i cunoști particularitățile. Cele mai bune intenții nu sunt suficiente; soția trebuie să ia act de psihologia bărbatului ei. Îngăduința creștină se exersează cel mai bine în căsniciile noastre, iar după ce am învins devenim mai puternici și mai avizați.

Un ultim accent vizează înțelepciunea aplicată. Chiar căsătoriti, bărbatul continuă să aibe ispitele lor. Tentația pornografiei, imaturitatea spirituală, proasta gestionare a priorităților, delăsarea în raport cu familia, sunt doar cele mai evidente. Când orice soție le depistează într-un fel sau altul, o tristețe normală îi cuprinde inima. Ce va face ea? Va abandona înainte de a încerca reabilitarea? Va răbufni necontrolat în momente dificile? Ei bine, chemarea soției este – după Scriptură – să-și câștige soțul. Cu sau fără cuvinte, ea este chemată să-și ajute partenerul în marile lui ispite. În ultimă instanță, pocăința și fidelitatea țin de voința personală a soțului, dar – cât atârnă de soție – ea este chemată să-și dea toate silințele.

În încheiere, aș dori să vă asigur de cele mai bune intenții și atitudini ale autorului. Fiecare pagină este o dovadă de respect pentru femeile căsătorite. Nu avem nicidecum o dădăceală ieftină și superfluă. Bibliocitatea argumentelor, candoarea stilului și justetea ideilor recomandă din plin această carte. Cred că orice femeie înțeleaptă care – vorba lui Solomon – își zidește casa, o va lectura cu nesaț. Câștigul nu se va lăsa așteptat, iar rezultatele nu vor întârzia nici ele. Avem nevoie de astfel de cărți scrise cu bun simț și convingere!

GHIȚĂ MOCAN